

[Heick.]

og ogsaa i store Kredse af den danske Befolkning netop for Tiden følger denne Sag med saa stor Opmærksomhed, som man gør. Vi ved, at Sydslesvigerne lever i en umaadelig Frygt for Fremtiden, og at de spejder efter Hjælp alle de Steder, hvor de synes der er en Mulighed for, at den kan ventes, og at de ikke mindst spejder mod Nord. Og det er jo ingen Hemmelighed, at det var med Forventning, vi hørte den højtærede Statsministers Forsikringer, jeg kan ogsaa sige gentagne Forsikringer om, at man herfra vil faa al mulig kulturel Støtte, ja at man vil faa Støtten efter vor yderste Evne. Det var Ordene, og saa er det, man lidt ængstelig spørger efter Handlingerne.

Vi har i de sidste Dage i Aviserne set Handlinger, der peger i een Retning — jeg tænker her paa den højtærede Undervisningsministers Stilling; det er Handlinger, som man har diskuteret Mand og Mand imellem dernede. Og nu kommer saa Prien-Sagen, og saa spørger man i Offentligheden, som ikke kender og ikke har de Oplysninger, som Justitsministeren sidder inde med, om det nu ogsaa er Handlinger fra Regeringens Side. Er det Ting, som man gør for at holde den voksende danske Bevægelse nede? Jeg nævner blot dette, for at man skal kunne forstaa en vis Baggrund for de stærke Bevægelser, som Udvisningen af Prien har udløst. Jeg tror, at Justitsministeren skulde tænke over det, og jeg synes, at jeg vil bebrejde den højtærede Justitsminister, at man ikke, samtidig med at denne Udvisning fandt Sted, gav en dokumentarisk Begrundelse af, hvorfor man gaar til saa drastiske Skridt, saaledes at man kunde forstaa, at det ikke var en Handling, der havde det mindste med det netop omtalte at gøre eller var rettet mod den danske Bevægelse, end-sige skulde genere den danske Bevægelse, under hvilken Form den saa end virker dernede.

Ole Bjørn Kraft: Da Henri Prien pludselig en Dag blev arresteret i sit Hjem og i Løbet af meget kort Tid ført over Grænsen, vakte det meget stor Opmærksomhed i det danske Folk, og som det allerede er blevet skildret, har det fremkaldt ganske overordentlig mange Henvendelser til Rigsdagens Partier, Protestadresser mod det, som her er sket.

Vi fandt ogsaa fra Det konservative Folkepartis Side, at Sagen havde saadanne Momenter, at det vilde være naturligt at søge nærmere Oplysninger om, hvad der havde været Regeringens Baggrund og i

Særdeleshed Justitsministerens Motiv til at foretage denne Udvisning og ikke mindst til at foretage den paa den Maade, som den skete. Mit Partis Rigsdagsgruppe rettede derfor en skriftlig Henvendelse til Statsministeren, i hvilken vi anmodede om, at denne Sag maatte komme til Behandling i Det udenrigspolitiske Nævn. Naar vi valgte denne Fremgangsmaade, var det, fordi vi ikke kunde vide, om der i denne Sag var Momenter af udenrigspolitisk Karakter eller af anden Karakter, som det vilde være vanskeligt for den højtærede Justitsminister at fremsætte Oplysninger om her i Salen, saa at Spørgsmaalet derfor maaske ikke her kunde blive tilstrækkelig fyldigt belyst, og dernæst ogsaa, fordi vi ønskede, hvis man gennem en Argumentation kunde blive enig om, at der maaske her var fare for haardt frem, at der saa uden nogen offentlig Debat kunde blive aabnet en Mulighed for, at man under den ene eller den anden Form kunde komme Mennesket Henri Prien til Hjælp.

Jeg tror nemlig, at hvorledes man end skildrer Mennesket Henri Prien — og han er unægtelig en Personlighed, som det er lidt vanskeligt at faa et helt klart Billede af —, er der i Danmark og i det danske Folk i dette Øjeblik en meget levende Følelse af, at i vort Land ønsker vi inden for vore Muligheder at beskytte de Mennesker, der paa Grund af deres politiske Holdning bliver hjemløse og ikke længere kan leve et normalt Liv i det Land, hvor de tidligere har levet. Det var Aarsagen til, at vi ønskede denne Sag behandlet paa denne Maade, og det skete, inden det ærede Medlem Hr. Starcke havde stillet sin Forespørgsel her i Tinget. Saa kom imidlertid det ærede Medlems Forespørgsel, og Statsministeren meddelte derefter, at han ikke ønskede at drøfte Sagen med os i Det udenrigspolitiske Nævn, men at han nu agtede at lade Sagen gaa sin Gang her i Tinget.

Jeg vil for saa vidt beklage, at Statsministeren tog denne Beslutning. Jeg tror, det havde været heldigt, om vi havde haft denne Diskussion i Nævnet, saa kunde maaske en Del af den Diskussion, som har været ført her i Dag, være undgaaet, og det havde jeg gerne set, at den var, for der er ikke kommet nogen Klaring paa Spørgsmaalet om, hvorledes Henri Prien i Virkeligheden er. Der er kun fra den ene Side blevet fremsat meget angribende Udtalelser om ham, og fra den anden Side er der saa som Korrektiv fremført, hvad man kan sige af godt om Prien. Men Statsministeren ønskede det ikke, og derfor har vi faaet